

Den tyske kvindes spådom gik

nedkastet nogle containere med „gods“. Det blev skjult i naboen, Andreas Stenz', lade.

Far drak de tyske officerer fulde i snaps

En aften, da der skulle være modtagelse, kom der pludselig meddelelse om, at tyskerne holdt en storstilet øvelse på egnen lige omkring modtagepladsen. Der var i tusindvis af soldater i terrænet. Axel sadovre hos Peter og mig, da vi fik en opringning fra Randers om, at den habit, som skulle leveres, alligevel ikke kunne blive færdig. Det betød, at der var noget galt, og at modtagelsen skulle aflyses. Et øjeblik efter kom far over til os:

- Der sidder nogle officerer ovre på kroen, sagde han. Hvad skal vi gøre? Axel var mest tilbøjelig til at afblæse det hele, men så sagde far:

- Jeg kan ganske vist ikke tale tysk, men jeg kan da give dem nogle ordentlige snapse, så de måske finder på at afblæse øvelsen, inden maskinerne kommer.

- OK, sagde Axel, gør det! Og ganske rigtigt. Kort efter afblæste officererne øvelsen og kørte tilbage til Randers i højt humør.

- Så er det af sted, sagde Axel, og selv om de andre fra gruppen ikke kom, fordi de også havde fået meddelelse om faren, blev modtagelsen af tre faldskærmsfolk og en hel del gods gennemført.

Andreas Stenz og Gerda kørte med ud til modtagepladsen i Allestrup mose for at patruljere, og mens Axel gik og kaldte de engelske flyvere med en walkie-talkie, vi havde fået i den foregående sending, sværmede tyskerne omkring dem, på vej hjem fra øvelse.

I det fjerne kunne de høre ham kalde: - Hitler calling Mussolini, Hitler calling Mussolini! Ustandselig gentog han dette kald, men han fik intet svar fra luften. Først da faldskærmsfolkene var landet og bragt velbeholdne hjem til kroen, fik vi forklaringen af en faldskærmsmand, som kom ind i skænkestuen i højt humør, efter at have drukket sin romration oppe i maskinen:

- Goddag, sagde han, mit navn er Knud Larsen. Jeg har en skjorte på fra Illum, og jeg skal hilse jer fra polakkerne (det var ofte polakker, som førte de engelske maskiner) - og sige, at I ikke behøver at stå og gale nede på jorden. De siger, at det er Europas bedste landingsplads, og at de sagtens kan finde „the point“ uden jeres kald.

Der udvikler sig en særlig jargon mellem mennesker, der lever tæt sammen

under så farefulde forhold. Jeg kan huske, at jeg en aften sad hjemmé i huset med min mand og fire faldskærmsfolk, og der var udlovet kæmpedusører til dem, der ville fortælle tyskerne, hvor netop disse fire mænd gemte sig.

Da naboen fandt en container

Gulvet flød med maskinpistoler og stenguns, som vi netop havde modtaget.

- Ved I hvad jeg har her? sagde jeg til dem, jeg har 120.000 kroner!

- Værsgo Tulle, sagde de, pengene er dine! Og så grinede vi alle sammen. Vi

hurtigt i opfyldelse

På det gamle chatol på Hvidsten kro står familieportrætterne nøjagtig som for 25 år siden. Øverst til højre Marius Fiil, til venstre svigersønnen Peter Sørensen og nederst til venstre sønnen Niels Fiil. Alle tre blev henrettet af tyskerne.

I midten billedet af de fem søskende og til højre Tulle Fiils datter, Gulle. Tulle Fiil: - Midt i den lammende sorg følte jeg en dyb, dyb glæde. Med ét gik det op for mig, at vore mands død ikke havde været forgæves.

færten af, at der havde været en nedkastning, og vi kunne høre, at de rendte rundt ude i mosen og ledte. De fandt også det, vi ikke havde fået hentet hjem, men heldigvis kom de ikke ind på kroen. Næste morgen kom en politimand fra Randers ud i køkkenet, hvor vi alle sammen sad og drak morgenkaffe.

- Nå, sagde han, hvor mange faldskærmsfolk har I så huset i nat?

Et øjeblik kunne vi ikke trække vejret af skræk, men så opdagede Niels det særlige glimt i politimandens øjne og sagde henkastet:

- Nåeh, en tre-fire stykker vel!

Siden sluttede denne mand sig også til os og gjorde et meget stort og værdifuldt stykke arbejde.

Det kunne godt være svært at holde sig vågen nætter igennem og så næste morgen passe kroen, gøre rent og sørge for gæster, uden at de fik mistanke om årsagen til, at vi så forvågede ud. Axel havde givet os nogle ferietabletter, så vi kunne holde os vågne, hvis det kneb, og en dag, da mor og jeg dødtrette skulle i gang med en storvask, kom vi i tanker om disse her tabletter. Men ingen af os var særlig modige ved at tage dem, så derfor prøvede vi dem først på katten. Jeg opløste en tablet i lidt varm mælk og lukkede katten inde i et stort klædeskab. Da jeg lidt efter kikkede ind til den og så, at den havde det pragtfuldt, tog vi hver en pille.

Men der er også dystre minder. Mange. Jeg husker især de helt unge faldskærmsfolk. Ofte rystede de af angst, når de kom, og en aften så jeg, at en af dem, en ung dreng på 19 år, sad og pillede nervøst i sin lomme:

- Hvad har du i lommen? spurgte jeg. - Glasskår, svarede han.

I sin nervøsitet havde han, lige før han blev kastet ud fra maskinen, knust ampullen med cyankalium. Den ampul, som alle faldskærmsfolk - og også mange modstandsfolk - altid bar på sig, og som de skulle sluge i tilfælde af, at de blev overrasket af tyskerne, uden mulighed for at slippe bort. Giftampullen virkede øjeblikkeligt dræbende. (forts. side 65)

Ingen på egnen, bortset fra selve gruppen, vidste, hvad der foregik på den tilsyneladende så fredelige Hvidsten kro. Først den dag, gruppen blev taget, gik det op for folk.